

[Olufson.]

lyse her, at Landstingets Udvalg har afgivet Betænkning, hvori Oppositionen er blevet enig om at fortsætte med den gamle Husmandslov. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har en lille Smule Kendskab til Forskellen mellem de to Udstykningsformer og vil vistnok indrømme, at de, der har startet under den gamle Lov, ikke sidder bedre i det end de, der har startet under den anden; tværtimod, de fik de samme dyre Bygninger, Besætningsindkøbet skete til samme Pris, men de fik Jorden til en langt højere Pris, og som Følge deraf sidder de vanskeligere i det. Jeg forstaa derfor ikke, at Venstre kan sige, at man skal fortsætte med den Form for Udstykning, hvorunder Brugerne har det allervanskeligst, men derimod maa man ikke udstykke efter den anden Form.

Men dette er, som sagt, et Principspørgsmaal, men jeg synes, at i denne Sag kunde man lade dette ligge, for det er min Overbevisning, at hvis man vedtog dette Lovforslag, saa vilde det i første Række komme til at virke som en Kriseforanstaltning for de større Landbrug, en Kriseforanstaltning, som er i allerhøjeste Grad paakrævet og ønsket. Hvis man ikke i Oppositionen vil gaa med dertil, ja, saa maa vi jo indrømme, at vi, som de politiske Magtforhold er her i Landet, ikke kan gennemføre det. Men jeg tror nu alligevel, de skulde tænke sig om to Gange, for jeg tror ikke, deres egne Folk vil modtage dem med synderlig Velvillie, naar de kommer ud.

Jeg skal endnu en Gang anbefale, at Lovforslaget nyder en hurtig og velvillig Behandling, og henstille til de to Oppositionsordførere ikke at blande det principielle ind i denne Sag, men se Lovforslaget som en Kriseforanstaltning, der er i allerhøjeste Grad paakrævet i den Tid, vi er inde i.

C. O. Pedersen: Ministeren syntes, at jeg havde tegnet et for mørkt Billede af Forholdene, som de var i Øjeblikket for Statshusmændene; Ministeren vilde gerne, man skulde tale lidt lyst om det, saa gik det bedre, ellers tog man Modet fra de unge. Jeg har det nu ikke med at male mørkt eller lyst, men jeg synes, man skal sige Sandheden, og Sandheden er den, at Statshusmændene lige saa lidt kan klare sig som andre Landmænd. Jeg ser, som jeg sagde til Ministeren, hver Dag, hvordan den ene efter den anden indsender Andragende om at blive fri for at betale Renter og Afdrag, og disse Mennesker har jo dog i hvert Fald for største Delen deres Bedrift i Orden bedre

end de, der skal begynde Arbejdet i Dag under de nuværende vanskelige Forhold. Derfor er jeg sikker paa, at de, der i Dag starter, alle sammen uden Undtagelse er insolvente straks fra Starten.

Jeg forstaaar baade paa den højtærede Minister og paa de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre, at man mener, at dette Opkøb af Jord for 3½ Mill. Kr. skulde være en Slags Kriseforanstaltning, en Sanering af Landbrugets Gældsforhold, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde. Ja, hvis det var gjort med 3½ Mill. Kr., var de egentlig vel givet ud, men det betyder ingen Verdens Ting overfor dette Problem og kan ikke være nogen som helst Begrundelse for os til at fravige vore Standpunkter.

Den højtærede Minister ved, at vort Standpunkt er, at det offentlige ikke kan erhverve Jord, uden at der bliver Valgfrihed med Hensyn til denne Jord. Jeg ved godt, at den højtærede Minister vil bruge Krisen og sige: Lad os endelig købe noget Jord i Øjeblikket; saa kan vi altid senere forhandle om, hvordan den skal udstykkes. Men det kan den højtærede Minister jo ikke fortælle os; for vi ved jo nok, at vi har en Lov, i Henhold til hvilken al offentlig Jord skal udstykkes paa en bestemt Maade. Derfor er det bedre, at vi gaar til Sagen og siger: Der købes ikke mere Jord her i Landet, inden vi er enige om, paa hvilken Maade denne Jord skal udstykkes. Vi maa hellere tale rent ud til hinanden, for at vi kan forstaa, hvad det drejer sig om.

Jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Ulrich, at han mente, at der var sket en Forandring i Landstinget. Jeg tror ikke, man kan drage denne Slutning. Det, der er sket i Landstinget, er, at man ikke har kunnet enes om at gennemføre Udstykning af Jord i offentligt Eje. Jeg ved udmærket godt, at det ærede Medlem Hr. Ulrich har sit Standpunkt — det kender jeg fra tidligere Tid — og Regeringen har sit Standpunkt og Venstre sit, naar det drejer sig om Jord i offentligt Eje. Men naar man ingen Vegne kan komme med det, har Venstre og Konservative i Landstinget enedes om at forny den gamle Lov; saa er der i hvert Tilfælde en lille Smule Lejlighed til Udstykning, hvis der endelig er nogen, der ønsker det. Men længere kommer man ikke. Hvis Regeringen havde villet forhandle i Landstinget med Venstre, havde Lejligheden jo været der; men jeg har det Indtryk, at Ministeren ikke kan overvinde sig selv til at indlede disse Forhandlinger.